

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 96

април 2007

Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France - 25389/05

Пресуда 26.4.2007 [Секција II]

Член 13

Делотворен правен лек

Непостоењето правен лек со автоматско суспензивно дејство против наредба со која на барател на азил задржан во зона за чекање на аеродром му се забранува влез на француска територија и се бара негово отстранување: *повреда*

Член 5

Член 5-1-f

Спречување неовластен влез во земја

Континуирано задржување на барател на азил во зона за чекање на аеродром, по времено укажување од Судот согласно Правилото 39 од Правилникот на судот дека не треба да биде вратен во матичната земја: *нема повреда*

Факти: Апликантот е државјанин на Еритреја. Во 1998 тој и неговото семејство се раселени од Етиопија во Еритреја, каде тој работел како репортер и фотограф за независен весник. Во 2000 тој и уредникот на весникот биле уапсени, се чини поради своите професионални активности. Обајцата биле затворени неколку месеци. Во септември 2001 апликантот избегал од земјата. Бил уапсен и испрашуван за својот пријател и бил подложен на злоставување. Бил затворен шест месеци пред да успее да избега од затворската болница, каде бил префрлен откако се заразил со туберкулоза. Избегал во Судан, откаде, верувајќи дека животот му е во опасност, отпатувал во Јужна Африка. Користејќи судански пасош со друго име и без патни документи, пристигнал на аеродромот Шарл де Гол во Париз. На 1 јули 2005 побарал дозвола да влезе на француска територија за да поднесе барање за азил кај француските власти. Бил сместен во зоната за чекање на аеродромот. На 5 јули 2005, по интервјуирање на апликантот,

француската Агенција за бегалци и лица без државјанство (the French Refugees and Stateless Persons Agency, OFPRA) издаде мислење дека апликантот не треба да се прими во Франција поради недоследности во неговите тврдења коишто сугерираат дека тој се обидел да го фалсификува своето минато. Наредниот ден, Министерството за внатрешни работи го одбило приемот на апликантот на француска територија врз основа на азил и дало насоки за негово враќање во Еритреја или било која друга земја каде тој може да биде законски примен. Доколку на апликантот му била дадена дозвола да влезе во земјата, нему ќе му била издадена дозвола за безбедно однесување, од страна на граничната полиција, дозволувајќи му да влезе во земјата и да остане таму осум дена, со цел да поднесе барање за азил кај надлежниот орган, согласно вообичаената законска постапка за азил. Лицата кои не се примени веднаш се отстрануваат.

Апликантот поднесе итно барање до управниот суд барајќи дозвола да влезе во земјата со цел да поднесе барање за азил. Тој ги повтори своите наводи дека бил прогонуван и дека животот му бил во опасност. Судијата за итни апликации ја одбил неговата апликација наредниот ден, 8 јули 2005.

Апликантот поднел апликација пред Европскиот суд за човекови права, којшто на 15 јули 2005 и' посочил на француската Влада, согласно Правилото 39 од Правилникот на судот (времени мерки) дека во моментот е пожелно да не го враќа во Еритреја. Апликантот се' уште се држел во чекалната на аеродромот Roissy. На 20 јули 2005 француските власти, врз основа на укажувањето на Европскиот суд, му дале на апликантот дозвола да влезе во Франција и да остане таму осум дена со цел да ја посети префектурата и да поднесе барање за времена дозвола за престој врз основа на азил. Апликантот ги презел неопходните чекори и му била дадена француска дозвола за престој, со важност од еден месец, што му овозможи да поднесе барање за азил кај OFPRA. Во ноември 2005 OFPRA му додели статус на бегалец.

Право: Член 13 во врска со Член 3 – согласно француското право, решението за забрана на влез во земјата делуваше како забрана за поднесување барање за азил; дополнително, ваквото решение беше веднаш извршно, со резултат дека засегнатото лице може веднаш да биде отстрането и вратено во земјата од која тврди дека избегало. Во конкретниот случај, по примената на правилото 39 од Правилникот на Судот, на апликантот на крај му била дадена дозвола да влезе во земјата и потоа бил во можност да поднесе барање за азил до OFPRA, којашто му доделила статус на бегалец. Од тој момент натаму, Женевската конвенција од 28 јули 1951 во врска со статусот на бегалците, стоела на патот на неговото протерување. Апликантот, соодветно, веќе не бил жртва на наводно прекршување на Член 3.

Судот сметаше дека наводите на апликантот во врска со ризикот од злоставување во Еритреја се доволно уверливи за неговата желба согласно Член 3 да биде „жалба за која може да се разговара“. Оттука, апликантот може да се потпира на Член 3 во врска со Член 13. Второспоменатата одредба бара странски државјани за кои е решено да бидат отстранети во земја каде постои реална причина да се верува дека се под ризик да бидат изложени на злоставување спротивно на Член 3 треба да имаат пристап кон правен лек против таа одлука, којшто има суспензивно дејство. Во случај на баратели на азил кои тврдат дека се под ваков ризик и на кои веќе им е дадена дозвола да влезат на француска територија, француското право предвидува процедура што исполнува некои од овие услови. Сепак, процедурата не важи за лица кои тврдат дека се под ваков ризик, кои се појавуваат на границата откако пристигнале на аеродром, на пример. Со цел

да поднесат барање за азил до OFPRA, странските државјани мора да се на француска територија. Доколку се појавиле на границата, тие не можат да поднесат вакво барање, освен ако прво не им се даде дозвола да влезат во земјата. Доколку ги немаат неопходните документи во оваа смисла, тие морало да поднесат барање да влезат врз основа на азил. Потоа тие биле држени во „зона за чекање“ додека властите испитувале дали нивното барање за азил е „очигледно неосновано“ или не. Доколку властите сметале дека барањето е „очигледно неосновано“, тие одбивале да му дадат на односното лице дозвола да влезе во земјата. Тогаш автоматски се очекува тоа лице да биде отстрането, без да има можност да поднесе барање за азил до OFPRA. Иако односниот поединец може да поднесе барање до управните судови за поништување на министерската одлука со која се одбива дозволата за влегување во земјата, ваквото барање нема суспензивно дејство и не е предмет на никакви временски ограничувања. Мора да се признае дека лицето можело да поднесе барање до судија за итни барања, како што направил апликантот, но без успех. Сепак, ни овој правен лек нема автоматско суспензивно дејство, поради што лицето, исто така, би можело да биде отстрането пред судијата да донесе одлука. Имајќи ја предвид важноста на Член 3 и иреверзибилната природа на штетата што би можела да настане доколку се оствари ризикот од тортура или злоставување, барање пропишано со Член 13 е дека, кога држава – потписничка на конвенцијата ќе реши да отстрани странски државјанин во земја каде постои реална причина да се верува дека лицето би било изложено на ризик од ваква природа, односното лице мора да има пристап кон правен лек со автоматско суспензивно дејство (правен лек со вакво дејство „во пракса“ не е доволен). Апликантот немал пристап кон ваков правен лек додека бил во зоната за чекање.

Заклучок: повреда (едногласно).

Член 5(1)(f) – Откако бил сместен во „зоната за чекање“ на аеродромот на 1 јули 2005, а пред да му се даде дозвола да влезе во Франција на 20 јули, апликантот бил субјект на „лишување од слобода“. На 15 јули Судот решил да и’ укаже на француската Влада, согласно Правилото 39 од Правилникот на Судот, дека би било пожелно, во интерес на странките и на соодветното водење на постапката пред Судот, да не се испрати апликантот во Еритреја се’ до полноќ на 30 август 2005. Соодветно, од 15 јули 2005 натаму, Владата не можела да го испрати апликантот во Еритреја без со тоа да ги прекрши своите обврски согласно Конвенцијата. Сепак, немало што да ги спречи да го испратат во друга земја, под услов да било утврдено дека тамошните власти нема да го испратат во земјата спомената од Судот. Соодветно, за задржувањето на апликантот за таа цел, откако било применето Правилото 39, може да се каже дека претсставувало „законито“ задржување на лице „против кого се води постапка со цел депортација или екстрадиција“ во смисла на Член 5(1)(f) од Конвенцијата. Покрај тоа, онаму каде по примената на Правилото 39, властите немаат избор освен да го завршат задржувањето на лицето со цел да го депортираат, а тоа подразбира да му се даде дозвола да влезе во земјата, може да се покаже неопходно лицето да се задржи онолку време колку што е строго неопходно за властите да проверат дали неговиот влез во земјата бил законит. Може да се каже дека ова претставува „законито задржување на лице со цел да се спречи тоа да оствари неовластено влегување во земјата“ во смисла на Член 5(1)(f).

Владата тврдеше дека ова било случај во врска со апликантот, а Судот не најде докази кои би сугерирале дека, меѓу 15 и 20 јули, апликантот бил арбитарно лишен од слобода. Накусо, Судот прифати дека задржувањето на апликантот во „зоната за чекање“ по 15 јули 2005 претставувало „законито

задржување на лице за да се спречи тоа да оствари неовластено влегување во земјата", во смисла на Член 5(1)(f).

Заклучок: нема повреда (едногласно).

Член 41 – Непарична штета: наодот дека е сторена повреда е доволен.

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.